


As μην ξεχνούμε την Μικρασιατική Καταστροφή

Δημοσιεύτηκε στις Σάββατο, 31 Αυγούστου 2013 21:37 | Γράφτηκε από τον/την dominique | 

 Share  2  Tweet  1  Email  0  Share  8

Αξιολόγηση Χρήστη: / 0

Χειρότερο Καλύτερο

Αξιολόγηση

Τα ολέθρια λάθη των Ελλήνων ηγετών, οδήγησαν στην αιματηρή τραγωδία του ξεριζωμού του Ελληνισμού, ύστερα από παρουσία τριών χιλιάδων χρόνων στις εστίες του



Η Μικρασιατική Καταστροφή του 1922 είναι, αδικώς, η πιο τραγική στιγμή στην ελληνική ιστορία γιατί σφράγισε την ιστορία του νεότερου Ελληνισμού και επηρέασε βαθιά την πορεία του Έθνους μας.

Η σημασία του για το Γένος είναι μεγαλύτερη και από αυτήν την άλωση της Κωνσταντινούπολης. Γιατί τότε έπεσε ή Βασιλίδα των πόλεων αλλά έμεινε στα χώματα του ο Ελληνισμός. Ενώ τώρα ο Ελληνισμός ξεριζώνεται από τη γη που επί αιώνες πότισε με τον Ιδρώτα και το αίμα του.

“Η Καταστροφή – θα γράψει ο Ελ. Βενιζέλος -ε ξεταστέον αν δέν είναι μεγαλύτερα και από την πτώσιν της Κωνσταντινούπολης, το έθνος έμεινεν εις τας εστίας του... υποταγμένον και δούλον, αλλ” έμεινε συνεχίζον την ζώην του, δεν έπαθε την συμφοράν την οποίαν έπαθε σήμερα».

Για τον Ελληνισμό που επέζησε της 29ης Μαΐου 1453 ή 27η Αυγούστου 1922 σήμανε το διωγμό της ρωμιούσνης από πατρίδες όπου δεκάδες αιώνες έθαλλε το ελληνικό πνεύμα και έμελλε να είναι η πιο τραγική εμπειρία.

Αντί για την Μεγάλη Ιδέα της Ελλάδας των πέντε θαλασσών και των δύο ηπείρων η Μικρασία έσβησε σαν όνειρο.

Η Μεγάλη Ιδέα κουρελιάστηκε στη Μικρασία. Αφού έγινε πρώτα θύτης τού Ελληνισμού.

Ποτέ δεν γνώρισε στην μακρόχρονη ιστορία του ο Ελληνισμός τέτοια καταισχύνη και τέτοιο όλεθρο και ξεριζωμό.

Οι ακτές της Μικράς Ασίας απέναντι μας θυμίζουν τη μεγάλη ιστορία μας και τα μεγάλα λάθη μας. Τα λάθη των Ελλήνων ιθυνόντων μας οδηγούν στην αιματηρή τραγωδία της Μικρασιατικής καταστροφής και του ξεριζωμού του Ελληνισμού από τριών χιλιάδων χρόνων πάτρια εδάφη του.

Συμφορά που δεν άφορα μόνον τον ξεριζωμό του Ελληνισμού από την Ιωνία αλλά από τον Πόντο και λίγο αργότερα και από την Ανατολική Θράκη.

«Η Μικρασιατική Καταστροφή – γράφει ο διαπρεπής ακαδημαϊκός Διον. Ζακυθινός- ύπρηξεν η τελευταία φάσις του υπερπόντιου Ελληνισμού.

Υπό τα ερείπια της ετάφησαν αι Ιωνικά και Ποντιακά αποικία, αι κατακτήσεις του Αλεξάνδρου, το μέγα εκπολιτιστικόν έργον του Βυζαντίου, η θαυμάσια αντίστασις και το αφανές κατόρθωμα των Ελλήνων της Τουρκοκρατίας.

Τα κύματα του Αιγαίου έριζαν επί των ακτών και των νήσων της Ελλάδος τα ελεεινά λείψανα του Ελληνισμού της Μικράς Ασίας. Και αντήχησαν οι αιγιαλοί και τα βουνά από τον γόον των σπαρασσόμενων ανθρώπων.

Ποιος Κάλαμος θα περιγράψει την άφατον τραγωδίαν;» Ερείπια βωμών και εστιών, οι προγονικοί τάφοι, οι εκατόμβες νεκρών, στρατιές αιχμαλώτων.

Επτακόσιοι χιλιάδες νεκροί. Ενάμισυ εκατομμύριο πρόσφυγες. Κι αμέτρητες οι χιλιάδες που παίρνουν το δρόμο της ομηρείας προς το εσωτερικό της Ανατολίας.

Μόνο από την περιοχή της Σμύρνης υπολογίζονται σε εκατόν πενήντα χιλιάδες άντρες 18 έως 45 χρόνων που χάθηκαν σ’ αυτές τις μακρές σιωπηλές, μαρτυρικές πορείες χωρίς γυρισμό.

Ο Ελληνισμός ύστερα από τρεις χιλιετίες ζωογόνου παρουσίας ωθούνταν βίαια στην έξοδο από την Μικρά Ασία.

Η Σμύρνη τυλίγεται στις φλόγες, που ανάβουν οι στρατιώτες του Νουρεντίν Πασά. Το λιμάνι γεμίζει πτώματα κι απελπισμένους ανθρώπους, που με κάθε μέσο προσπαθούν να φτάσουν στα αγγλογαλλικά και αμερικάνικα πολεμικά για να σωθούν. Κι αυτοί τους «κόβουν τα χέρια».

Έχουν ρητές διαταγές: καμία ενέργεια που θα ενοχλούσε τους Τούρκους: «Αυστηρά ουδετερότης».

Ευτυχώς που είχαν διαταχθεί τα όπια γης ελληνικά εμπορικά πλοία για την μεταφορά των Ελληνικών Πληθυσμών της Μικράς Ασίας προς τα νησιά του Αιγαίου.

Για τα συμμαχικά πλοία θα αρκούσε «μια οβίδα στο βρόντο» – γράφει ο τότε πρόξενος των Ηνωμένων Πολιτειών Τζώρτζ Χόρντον – πάνω από την Τουρκική συνοικία για να συγκρατηθεί η θηριωδία των Τούρκων».

Η όλη μικροαστική περιπέτεια εις την οποίαν προσκλήθημεν όπως συμμετάσχωμεν υπό της Αγγλίας, Γαλλίας, και Ιταλίας... ήτο πόλεμος συμμαχικής κατακτήσεως... δεν ήτο Ελληνικός πόλεμος», δήλωνε στον ΟΗΕ το 1957 ο τότε υπουργός Εξωτερικών Ευάγγ. Αβέρωφ.

Ήταν ένα από τα διεθνή εγκλήματα της πολιτικής των μεγάλων συμμάχων μας. Ενώ Γερμανία και Σοβιετική Ένωση ήταν στο πλευρό της Τουρκίας.

Οι μεγάλες δυνάμεις και σύμμαχοί μας με τη στάση τους δίνουν το πράσινο φως στον Κεμάλ «κάμτε τη Σμύρνη» και οι Τούρκοι με το βάρβαρο πολιτισμό τους δεν αφήνουν τίποτε όρθιο.

Οι μαρτυρίες των ξένων είναι συγκλονιστικές. Ληηλασίες, σφαγές, βιασμοί και κάθε είδους φρικαλεότητες σε βάρος των Ελλήνων και Αρμενίων βυθίζονται τα πάντα στο αίμα.

Ο Τούρκος Διοικητής Νουρεντίν Πασάς παρέδωσε τον Ποιμενάρχη Χρυσόστομο Σμύρνης στο μανιασμένο όχλο το βράδυ της 27ης Αυγούστου 1922, που έσυρε στους δρόμους της Σμύρνης και πέθανε με το χειρότερο τρόπο.

Μαζί με τον εθνομάρτυρα της Σμύρνης επίσκοπο Χρυσόστομο εξοντώθηκαν από τους Τούρκους και 347 ιερείς της επαρχίας Σμύρνης επί συνόλου 459, όπως ο Μοσχονησίω Αμβρόσιος, που «πεταλώθηκε», ο Κυδωνίων Γρηγόριος, που θάφτηκε ζωντανός, ο Ικονίου Προσκοπίου, που τον έσφαξαν και τον Ζήλων Ευθυμίου, που τον κρέμασαν.

Από τις 46 εκκλησίες της Σμύρνης διασώθηκαν μόνο τρεις. Πριν από τον μαρτυρικό του θάνατο ο Εθνομάρτυρας Χρυσόστομος θα γράψει προς τον Ελευθέριο Βενιζέλο:

«Ο Ελληνισμός της Μικράς Ασίας, το Ελληνικό Κράτος, αλλά και σύμπαν το Ελληνικό Έθνος κατεβαίνει πλέον εις τον Άδη... της αφάνταστου ταύτης καταστροφής βεβαίως αίτιοι είναι οι πολιτικοί και προσωπικοί σας εχθροί, πλην και Υμείς φέρετε μέγιστον της ευθύνης βάρος».

Οι «σύμμαχοι», τα αραβικά πετρέλαια, η αντιπαλότητα ανάμεσα σε «βενιζελικούς» και «αντιβενιζελικούς» και η «ανικανότητα των ανωτέρων αξιωματικών» επέφεραν την Μικρασιατική Καταστροφή.

Και ο Κεμάλ Ατατούρκ τόνισε:

«Εγώ δεν νίκησα τον Ελληνικό στρατό, αυτοδιαλύθηκε από τα λάθη του. Η πολιτική ηγεσία του ηττήθη».

Η Στρατιά της Μικράς Ασίας ήταν ένας καταπονημένος στρατός του οποίου οι μαχητικές δυνατότητες ήταν αβέβαιες.

Ήταν εκείνοι που το 1921 είχαν φτάσει έξω από την Άγκυρα, ενώ το 1922 φώναζαν στα «σπίτια» μας. Από το «στην Άγκυρα» στο «οίκαδε». Τότε το μέτωπο είχε καταρρεύσει...

Και κλείνω με την παρήγορη σκέψη του ακαδημαϊκού Κ. Ι. Δεσποτόπουλου ότι «η μικρασιατική τραγωδία συνέβαλε καίρια στην ανάπτυξη και θωράκιση της Ελλάδος καθώς και στην εθνική συνοχή της χώρας».

Με τον πολιτισμό τους και την παιδεία τους συνέβαλαν στην πνευματική ζωή του τόπου.

Είναι ακόμα εθνική ανάγκη η διατήρηση της μνήμης των Μαρτύρων και Πατριδών της Ανατολής γιατί απ' αυτήν αντλούμε διδάγματα για το παρόν και το μέλλον του Ελληνισμού.

Η ανάμνηση του Μικρασιατικού ξεριζωμού θυμίζει στους σημερινούς Έλληνες την ανάγκη εθνικής ενότητας και ομοψυχίας.

Πηγή